

იუმორის გ. ჟურნალი

აშაქის ააღრასი

№ 13

კინჯ. ქარ. ამხ.

კახეთის რკინის გზაზე

ლ. ლინა

კინჯ. ქარ. ამხ.

კონდუქტორი. ჩამოჯექი დიდელ ვაგონში ჩვენ ავიყვანთ ბაღიაურამდე.
მოხუცი. გმადლობ შეილო გულკეთილობისათვის, მაგრამ არ შემიძლია, ძლიერ მეჩქარება.

მესამე პუნქტის ძალით.

დათიკოს, ალბათ, ყველა იცნობთ, რასაკვირ-
ველია, იცნობთ! არა?

სახელი ესაა, გითხარით, გვარს კი, უკაცრა-
ვათ, ვერ მოგახსენებთ. დამეთანხმეთ, მეტი რომ
არა ვსთქვათ, ჩემი მხრით უზრდელობა იქნება მე-
გობარი ასე სააშკარაოზე გამოვიყვანო.

დათიკო ასე 24—25 წლის ყმაწვილი კაცია,
შავგრემანი. რუსები რომ იტყვიან ЖГУЧИЙ БРЮ-
НЕТЬ, ტანადი, ფართო მხარ-ბეჭიანი, მაღალ შუბლ-
ზე თმა ნაპოლეონისებურათ აქვს ჩამოვარცხნილი,
წვერი — a la bulange, შეკრეპილი, უღვაში—
ანანოვის გოქივით აპრეხილი და ზემოთ ლამაზათ
მოკაუჭებული. მთელი მისი მზრუნველობა ამ ულ-
ვაშებზეა მიმართული. მე ერთი გატეხილი სავარც-
ხელი მაქვს, წვერსაც იმით ვივარცხნი და თმაც,
დათიკოს კი უღვაშისთვის განსაკუთრებული სავარ-
ცხელი აქვს, პაწაწინა, სულ პაწაწინა, პატარა შუ-
შის ყელში თავისუფლათ ეტევა. აქვს აგრეთვე პა-
ტარა შუშაში რაღაც სურნელოვანი ზეთის მაგვარ-
ი სითხე. რა სითხეა ის, სწორე მოგახსენოთ, არ
ვიცი. ეს დათიკოს სეკრეტია, ასე ადვილათ არ
გავიმხელს. აი, ამ სითხეში ჩაუყოფს თავის პაწა-
წა სავარცხელს, დასველევს და ყოველ დილით
ასე ივარცხნის. შემდეგ ზემოდან კობტათ შემო-
უჭერს. ერთ სათს შემდეგ საქაჩავებს უღვაშებიდან
ჩამოიხსნის და მაშინ უნდა ნახოთ, რა კობტათ
დაუდგება უღვაშები, სწორეთ სულში ჩაიძვრენ.
ქალიშვილები ამ უღვაშების სილამაზით ირევიან.
დათიკო, ალბათ, კარგათ გრძნობს ამას და სწო-
რეთ იმიტომაა, რომ უღვაშებს ასე უვლის და
ულოლიავენს.

დათიკო პოეტია. მართალია მის ლექსები
თქვენ გაზეითებში არსად წაგიკითხავს, მაგრამ ეს
ჩვენი რედაქციების ჩამორჩენის ბრალია. ალლო
ვერ აუღეს, ვერ დააფასეს მომავლის პოეტი. ერთ-
ხელ გაგზავნა თავის ლექსი რედაქციაში, არ დაუ-
ბეჭდეს. იგივე ლექსი მეორე რედაქციაში გაგზავ-
ნა, არც იქ დაუბეჭდეს, შემდეგ მესამეში—არც იქ.
ბოლოს თავი გაანება. მიხედა, რომ მისი პოეზია
ვერ დააფასეს; ვერ გაიგეს და ახლა სულ აღარ
გზავნის გაზეთებში დასაბეჭდათ. ისე კი ბევრსა
სწერს. ერთი უშველებელი რვეული სულ ლექსე-
ბითა აქვს გადაჭრელებული. მართლაც თანამედ-
როვეთ გაუჭირდებათ მისი გაგება. ის ხომ ფუტუ-

რისტია, ე. ი. მყობადის, შემდეგი დროს პოეტი.
ერთხელ მასთან გახლდით და, ის რომ გარეთ გა-
ვიდა მისი რვეული გადავშალო და პატარა ნაწყვე-
ტის ამოწერა მოვასწარ. ბევრი ვუკირკიტე, მაგ-
რამ ვერაფერი გავიგე. დარწმუნებული ვარ, თქვე-
ნაც გაგიჭირდებათ გაგება. აი ეს ნაწყვეტა:

„მომავსხე ზღვა უფსკრულის სხივები,
მზის სხივთაგან ნაქარგ გულმკერდ ბურთებში
ჩამიტანგე, თავი ჩამარგვეინე,
მაწუწვინე გესლი-შხამი ნექტარი
საროს ტანზე, გველო შემოხლაკნულო,
ჩამსუნთქე და ამაფრინე ლეტაში!“

გაიგეთ რამე? ვერაფერი? „მომავსხე ზღვა
უფსკრულის სხივები“. ზღვა უფსკრული თვალები
უნდა იყოს, ე. ი. ეშხით შემომხედდეთ. „მზის სხივ-
თაგან ნაქარგ გულმკერდ, ბურთებში ჩამიტანგე“
გულ მკერდი და ბურთები ადვილი გასაგებია, მარა
ეს „ჩამიტანგე“ ბევრი ვეძიე მარა ვერც ჩუბინო-
ვის ლექსიკონში ვიპოვე და ვერც ს. ორბელიანის.
ახალი სიტყვა უნდა იყოს, თვით დათიკოსგან მო-
გონილი. ეს სიტყვა ძალიანა ჰგავს ახალ მოდურ
ცეკვას—„ტანგოს“—ე. ი. მიწებებით, მიკვრით
ცეკვას. შეიძლება ასეთი მნიშვნელობითაც იყოს
ნახმარი... „მაწუწვინე გესლი-შხამი-ნექტარი“—
ნექტარის წუწვნა კიდევ მესმის, მარა ეს გესლი და
შხამი რაღა ჯანაბათ დასჭირდა, ვერ გამიგია.
„საროს ტანზე, გველო შემოხლაკნულო, ჩამსუნთ-
ქე და ამაფრინე ლეტაში“... ლეტა ბერძნულია—
ზღაპრული მდინარე, რომელსაც დავიწყების მდი-
ნარეს ეძახიან. „ამაფრინე ლეტაში“—ვითომ თავ-
დავიწყებას მიმეციო, მაგრამ ამ „გველო შემოხ-
ლაკნულო ჩამსუნთქე“-სი კი არაფერი მესმის. ეს
რაღაც მიუწდომელი სიმბოლოა, ალბათ ამ ლექსის
აზრი და მთელი მისი მშვენიერება ამ სიტყვებშია
ჩაქსოვილი.

დათიკო ერთი მაღალი სახელმწიფო დაწესე-
ბულების დაბალი მოხელეა. სამსახურში თავისი
უღვაშების წყალობით ხშირათ აგვიანდება და საქ-
მესაც უგულოთ ეკიდება. კანცელარიაში საქმის
ქაღალდების ნაცვლათ უფრო ხშირათ თავის ლექ-
სებსა სწერს. არც უფროსია მისი მადლიერი, მაგ-
რამ ერთი გავლენიანი მანდილოსნის ხათრით, რომ-
ლის პროტექციითაც ის მიღებულა, სამსახურიდან
ვერ ითხოვს.

დათიკოს მამაკაცების საზოგადოებაში იშვია-
თად ნახავთ, მუდამ ქალებშია გართული და სარ-
გებლობს კიდევ მათი სიყვარულით. ბულვარში

თან ვუსურვოთ, რომ ალლახმა
მას კასრადე შეაბეროს!

როგორც ვიცით სიღნაღისკენ
ის ქაბუკი მოგზაურობს,
ბევრი რამის მნახველია
ბევრსაც თურმე ისმენს, ყურობს!..

და, ყველა ეს მას ქალაღზე
გადააქს და ღვაწლს არ შურობს,
რა ქნას, უნდა მან მკითხველნი
დაატკბოს და დააბუროს!..

ღმერთმა გზა მშვიდობის მისცეს -
აღბათ ნიჭი შესწევს მისა,
დიდებულათ აგვიწერა
მან „ჩაკჩაკი“ ვირებისა?

პოეზიით დანამთვრალი
ხან იცინის, ხანაც სტირსა,
მაგრამ „ვირუკათ ორკესტრი“
მას ავიწყებს დარდებს, ჭირსა!..

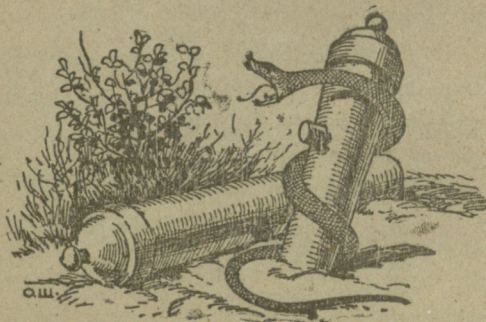
მყის ეცლება „სევდის ღრუბელს“
ვეღარ ამჩნევს „გლეჯა-ფლეთას“,
გარინდული სიმფონიით
თვით ეძლევა ნეტარებას!..

გზა-და-გზა მას შეგობარი
„გაახელებს ბინოკლითა“,
სჭვრეტს-რა სოფელს, სტკებმა მითი
და უფრო კი ვირებითა!..

რადღა უშავს „საქართველოს“ —
მსგავსი თანამშრომლებითა,
მკითხველთ მრავლათ შეიძენენ
ვიციტ დანამდვილებითა!

„კლდის“ ლაშქარმაც დაიკვებოს
ამ ღირსეულ შეილებითა!..

ალბურონი.

მეგაზეთეს გასაჭირი.

გულში სევდა შემეპარა
ვწუხვარ, არ მიცინის პირი,
რადგან ჩემი სხვისას არ გავს
უსამართლო გასაჭირი.

მეომართ არ ვარგივარ
„ღრუჟინაში“ ჩავწერო,
არც სხვა ვიცი რამ ხელობა
მივიღო და შევიფერო.

ფულიც არ მაქვს რომ ვივაქრო
„დარდანელის ნიხრის“ კვლათ
(თამასუქებს იქით ვაძლევ
სიმინდის და პურის ვალათ).

არც ხამი ვარ რომ კაცმა სთქვას
საქმეც ბევრი გამოვსცადე,
მარა იმას ვერ ავშორდი
რა ვარსკვლავზეც დავიბადე.

ეგ ვარსკვლავიც იმისა ჰგავს
ვინც დიდს უძლებს გასაჭირსა
სხვებისთვის ვინც ჯორებსა შობს
და თავისთვის მუტრუკ-ვირსა.

გლები ვიყავ, ყანის თოხნით
ვამოდულე 1) მთა და ველი
მინც სანატრელათ მქონდა
ტარანი და ტყემლის წვენი.

გადასახადს ვერ ვიხდიდი
„რასხოდი“ და „დრამის ფული“
„ედონიკათ“ მედებოდა
ცხონდა ჩემი მოძღვრის სული.

ხან მაკლიდა ერთ წელიწადს
ხან ორს ერთად მოითხოვდა
(„თვითონ სულაც არ უნდოდა
მარა მასაც სხვაი სთხოვდა“)

„სტრეობაში“ ჩავწერე
და რომ გამეტანა ლელო²⁾
ჩემს პედაგოგ იაკინთეს
კიდევ მივე გასამრჯელო
(სად ხარ ძველო სამართალო
და ქართველო ძველის ძველო
მასწავლებელს „კაკარდაში“
გაუცვლია საქართველო).

1) მოდული—დაღალული, გამოფიტული.

2) ლელო—დანიშნული ადგილი სადაც თამაშის დროს
ბურთი უნდა მიიტანონ.

მე იქაურ „დისციპლინას“
სულაც ვეღარ შევეგუე
სადღვრის გიჟმაჟ „არაქსასაც“³⁾
ვერაფერი ჭკუა ვსთხუე.

ქურნალ „კვალსაც“ ვკოთხულობდი
(იცით მაში რა ვიპოვე?
მარტო ის რომ შიგ მწერლობდენ
ფილიპე და ჩენი ნოვე).

არაქსიდან ბედის ნავით
ოკენეც გადავსცურე
(გადავღახე ხმელეთი და
ზღაპრულ პადე-კალეს ყურე).

ამერიკაც მოვიარე
ინგლისიც და საფრანგეთი
საიდანაც დამჩენია
მოგონება ერთათ-ერთი.

ბედმა იქაც არ მისურვა
და მიჩინა ბინათ ფოთი
სადაც ბევრი შემხვედრია
და შემხვებთა კიდევ უფოთი.

მარა ხელობა მაქვს „კარგი“
(გაზეთების დატარება)
მე ამაში შევაკვლიე
წუთი-სოფლის „ნეტარება“

რატომ მიყვარს ნულარ მკითხვეთ
იქნებ ვერცკი გიპასუხოთ
(თავი „საქმის კაცად“ მომაქვს
ბევრი რომ არ შეგაწუხოთ)

თუმცა სხვები დამცინიან
მათ ვგონივარ მონაგარდი⁴⁾

მე იგინი ბებრალემა
და მაწუხებს მათი დარდი.

მახსოვს ერთხელ მუშას სახლში
ჩვენს გაზეთს რომ უზიდავდი
(მიზეზს ქვევით მოგახსენებთ
დიასახლისს არ უყვარდი)

ქალი ბატებს მიდენიდა
„გაზეთი“ რომ დაუძახე
(ერთი კიდევ შემიკურთხა
რომ იხილა ჩემი სახე).

საბატესთანც მივანწიე
მან ბატები ვერ შედენა
(ამის ბრალსაც მე მადებდა
გასახმობი მისი ენა).

„როგორ გაუშტერებიხარ
შენ სალოცავ ხატებსაო
ვერ შევდენე ხომ კი ხედავ
დახთი აქეთ ბატებსაო“.

მეც გაეშალე გაზეთები
ბატებს დავხთი მამაცურა
(თუმცა გულში კი ვფიქრობდი
„ქალს და ბატებს ეცეს ტურა“)

შეუსრულე დიასახლისს
გაჯავრებით რაც მიბრძანა
როგორ ფიქრობთ! თავის თავათ
ის მტყუანი იყო განა?

სულაც არა, მან რცოდა
გაზეთებს რომ ფული უნდა
ქმარს რომ ამას ვერ უშლიდა
მეგაზეთეც მიტომ სძულდა.

არამც თუ სხვა თვით მკითხველიც
გაზეთის ფულს რომ იხთიდა
ისამ საქმეს რედაქციის
დიღათ შემწეობას სთვლიდა.

თუმც მრავალ გვარ დამცირებას
ამ ხელობით განვიციდი
გულს იმედი მეხატოდა
მომავალზე რაღაც დიდი.

მე ხან „შოველს“ ვიგონებდი
„ზაქარიას“ უფრო ხშირათ
ჩემის ქუთით და ჩემს გულში
„ვიდექი მათ პირდაპირათ“.

ნარა ჩემმა ბედმა აქაც
მოიხმარა თავის წესი
პირ უკუღმა მომაქია
ყანა ჩემგან დანათესი.

ადგილობრივ საკითხებზე
ვინმემ რამე თუ დასწერა
რადგან ვყიდი, მე თუ არ ვსწერ
კაცმა აღარ დაიჯერა.

აგი ვილა(ვ „ბუტუნა“
ამან სულ არ მომასვენა
დიდ-პატარას აღარ არჩევს
ჩასაწყვეტი მისი ენა.

სხვა ხელობა მე არ ვიცი
გაზეთები თვარ გავყიდე
და ამ საქმით ეს ქალაქი
ლომის მრთელათ გაღვიკიდე.

დაე მოხთეს რაც მოხთება
ეგ სიმწარეც ბევრი ვსცადე,
აღბათ ეხლა მივაგენი
მე რისთვისაც დავიბადე.

3) არაქსა—მდინარეა სუსეთ-პერსიის საძღვარი.

4) მონაგარდი—გამოუხადგარი.

დეპეშები.

ფოთი. ცენტრალურ საყავეში ბ-ნ კ. გ-ს მე-თაურობით დაარსდა ქართული „შემნახველ გამსეს-ხებელი“ საზოგადოება „ზარი“ *) წევრები და სა-წევრო ფული ყველა მდგომარეობის და რაოდენო-ბის მიიღებიან; მაგალითად, როგორც სახლში წა-საღები ერთი ფუთი ფქვილის (მქადის) ფასი ისე ვადაზე ვექსილების გამოსახსნელი 50 – 100 და მე-ტი მანეთიც, მიუხედავად იმისა რომ ხშირად ვექ-სილებთან ერთად საფქვილე ტომარაც „პროტეს-ტში“ მიდის (უკანასკნელი კი უფრო საშიშარია). აპერაცია მუდმივია. დივიდენდით განძრახულია ღვინის „მეურნეობის“ მოწყობა, (რადგან ამ დარ-გში ნ. ნიკოლაძის პროექტი იგვიანებს) წესდება საზოგადოების იმით არის საინტერესო, რომ სა-წევრო ფულის „ჩეკი“ (ძღვლების არის) ვისაც №№ 3/3 5/5 6/6 ან 5/6 შეხვდება იგი მაშინვე შეტა-ნილ ფულებს ერთი ორათ იბრუნებს დივიდენდით და წევრათაც რჩება ხოლო, ვისაც №№ 2/2, 4/4, 1/2 ერგება იგი როგორც დივიდენდზე ისე „ოსნოვ-ნოი კაპიტალზეც“ ხელს იღებს და წევრობიდანაც თავისუფალია, რისთვისაც ყოველ ღონეს ხმარობს ისევე ჩაეწეროს თუნდაც საფქვილე ტომარაც წავი-დეს „პროტესტში“.

სასურველია ამ „სიმპატიურ“ „ადებ მიცემო-ბითი“ საქმეს ქალაქის მამანი და ძმანი ხელს შე-უწყობდენ.

ბუტუნას სააგენტო.

გამოცანები.

(სამიქაოს საზოგადოებისათვის)

ს. მაიდანო.

ქკუით, აზრით, სამსახურით
შესახედათ თანასწორი.
უყვართ სუდი, პოლიცია,
ეჯავრებათ კაცი სწორი.

*) ზარი – სასულიერო ტერმინით სამგლოვიარო ვალ-ობას ნიშნავს, რომელიც ძველათ მიცვალებულის მოტირალს მიუძღოდა წინ, ხოლო ყომარბაზულათ კამაოლების ერთგვა-რი თამაზია, რომელიც ხშირათ სასულიერო ტერმინითაც საჭიროებს „ზარს“ თავის წევრებისათვის.

ერთ მათგანმა აქ სოროში
სამი წელი გაატარა
და კინალამ კაკარდები
სანავგვზე გადაყარა,
რადგან სოფლათ გასაწვევი
ჯარის კაცი დაიფარა,
ბრმა გზით ასე ანადები,
მან ქანქარი შეიყვარა.
მეორე კი ბანკში მეფობს,
ფულებს ფლანგავს როგორც უნდა...
თუ შენიშნე კიდევ ყვირის
ავი პადლოგების გულა.

ს. სამიქაო.

ჰა ეავსწირავ მე ცოდვილი,
მიწიერი, სულიერსა,
კრივ მათრახით მოვარჯიშეს
ბოქაულის შესაფერსა.
ზოდელ*) დამხრჩვალ გვამებზე რო
შეეჯახა მღვდელი მღვდელსა:
ჩემს სამრევლოს უბოვნია!
არა ჩემსა! არა ჩემსა!
სახლ-არ-მიწა დაქცეულებს
პანაშკადის აართვესა
კაბეკა ასი**) თითო
თითულმა გაიყვესა.

ს. გეზათი.

თვე არის მხოლოდ მას შემდეგ
ქალარა ბიჭი მონათლეს,
მასწავლებლისა ცემისთვის
მას „ტარიელი“ უწოდეს.
ატარებს სახელს გმირისას,
ენით უჯარო სარდალი
იმდენს ყლოყინობს რაც მაგას
არ შესწევს ღონე და ძალი.

ს. ქოლობანი.

ხალხის მცველი, ხან კი მტერი,
მედავითნეთაც ყოფილი.
რაინდობა ნაგემები,
დღეს მუხლი სახლში მოყრილი.
შვა ტანის, შავი, ყვითელა
ზამთრობით წითლათ წყობილი
ექიმი ბავშთა ზნეობის,
ნადავითნარის ღობილი,

*) წყალდიდობის გამო დაქცა.

**) რადგან ჩამონათხოვი ფული იყო.

როლს რომანიულს თამაშობს,
სხვას ეცილება ძალზედა
(საგულისხმოა: ამ ჟამათ
კაცი ძვირია ქალზედა).

კოდარელი.

მ მ რ მ ღ მ

ფრანგ გენერალის სახელი
თქვენც კარგათ მოგეხსენება
ვისაც ამას წინ პეტროგრადს
ჩამობრძანება ენება.

მან ჩამოთვალა რუსეთის
მოლაღატეთა გვარები
(რომლებმაც მუხანათურათ
აღინეს სისხლის ღვარები).

სახელი ამა გენერლის
შარადის დასაწყისია
კვლავ გვინდა ასო მესამე
(ქორონიკონიც მისია).

შემდეგ მოენახოთ მოშავო
მაგარ სასმელის სახელი
რომელიც სვირში არ მოდის
და ვერც მოიყვანს კახელი.

მგონი კიდევაც ახსენით
რადგან აეწყო შარადა
ქალაქ-სოფლების დამქცევი
ბნელეთი აწყობს წყნარადა.

ნაძირალ-ბრბოთა ორპირი
მახვილი იარაღია,
ჩამორჩენილი ქვეყნების
იგი საცნობი დალია.

ებრაელ, სომეხ, თათრების
შეუბრალები მტერია,
რჯული არა სწამს, კანონი
მთავრობა, ერი, ბერია
(ვაი თუ „კოდოს“ სხვა ფორმით
იგივე დაუწერია?
ამ ერთზე თუ მაპატიებს
სხვაზე კი ჯვარი სწერია).

ბუტუნა.

მისტვირული

(ჩოხატაურისთვის)

რა-კი წაველამ, ყორანმა,
განზე აბიკეს ცხვირია,
დასწყევლეს გულა-ნაბადი,
უკუ მიადღეს სტვირია—
მოგიკვდეთ ქალი მაროა,
თუ იგი, რაცა მჭირია,
მათზე დაკლებათ დაფუკრა,—
(ან რაა გასაკვირია?..)
მხოლოდ ამჟამად ძველ ჟამზე
ლილინი გასაჭირია,
რადგან ბაზარში ჩამოვლას,
შაბათია თუ კვირეა,
მარადის ხელსა შეუშლის
ქუჩის სიმყრალე—წვირეა.

მარა ამაზე ვიმედობ,
ვახერხებ კიდევ რამესა,
ვედრებით მოვსთხოვ აქაურ
ბაზრისა „ღებუტატებსა“,—
ბერადეს (ტყავის ვაჭარსა)
და პავლეს (მეწვრილმანესა),
რათა გასწმინდონ ქუჩები...
(ეს ხომ მათ ვალად აღევსა?)
თუ გაჯიუტდენ... ვაი მათ!
ვფიცავ ჯვარსა და ხატებსა,
სამაგიეროს გადუხთი,
გამოვაკიდებ კატებსა,

ქართული სიყვარული.

ქართლებმა და აჭარელებმა დღეს გაიგეს, რომ
ძმები ყოფილან. გადაეხვივნენ და დაიწყეს კოცნა.
ჰკოცნეს ერთმანეთი ერთ კვირეს!
ჰკოცნეს ერთ თვეს!
ჰკოცნეს ერთ წელიწადს!

— და, როცა გამოერკვივნენ.....

ანგარიშს მოვთხოვე „ბონზე“
დიდი ხნის ნაგროვებზე
და ოფლის „წირწილ-წირწილით“
გადავაშლიე დაეთრება,
მით წავამწარებ დილ-დილით
მირთმეულ მცვრიან მწვადებსა!..

დიახ, მუქარის შიშითა
უნდა გასწმინდონ ქუჩები,
რომ შეეშკობოდ არ დამრჩეს,
ჩოხატაურის ჟრჩები...
უამისოდ-კი სტვირზედა
ლიდინს ვერ მოვრთავ საამოს,
რადგან სუნი დგას სიმყრალის,
დუქნებში დილა-საღამოს.
მაშინ დარჩებათ ვაჟები—
ქალებიც შეუმკობლად,

რომლებიც მოვლინებულან,
ხალხისთვის მაგნე ბობლადა...

ვერც „ბალნიცაში“ ვერ მივალ,
სად ღამ-ღამობით ღებინობენ
და გაჰკვიან „ეამიერს“...
უნდომნი შეტათ ჰკვირობენ,—
ამბობენ: რაში ჩავვარდით,
გასაკვირია ესაო,
საავათმყოფო—სალხინოდ,
ნეტა ვინ დააწესაო?!
„აკუშერკა“ თუ ფერშალი,
მარიაა თუ საბაო...
თუ შეიშალენ ჰკუიდან,
აქიმი არის სადლაო?!
ჩვენ გული გვიწუხს ტკივილით
სული ამოგვდის ყელშიო,
ამ დროს-კი აქვე ღებინს მართვენ...
ჩავარდით ჯოჯოხეთშიო!..
ვინ არის კაცი, პატრონი,
აილოს ჯოხი ხელშიო

და ამათ ერთი უთაქოს...
ათად გაღუნოს წველშიო,—
რომ აქ „ბალნიცა“ არსებობს,
ამცნოს უდროო ლოთებსო
და მით სიკვდილი გვაცალონ
უმწეო ავაღმყოფებსო!..

ასე ჰყვირიან უნდომნი,
შველა მათ მეტათ სჭირია,
მეც მიტომ გამოვიწერე
რაქიდან გუდა-სტვირია,
რომ ასეთები მოვნახო...
სხვაც ბევრი ცოდვის თავები
და ჯოჯოხეთში მჯდარ ეშმაკს
ვაჩვენო სანახავეები,
მარა საქმეა იმაზე,
თუ რომ გასწმინდეს ქუჩები,
თორემ ჩამოვლა ძნელია...
გაიხარებენ ურჩები!..

მარია.

პეტრე.

აკროსტიხი.

(ჩამჩირულ ვაჭართაგანს)

იგი არის ჩვენი დაბის
სიამაყე და იმედი.
ალარ უნდა მითქმა-მოთქმა,
არის ვინმე დიდი ყბედი.
კვირა იყოს ორშაბათი
სულ ერთია იმისათვის,
ოღონ შრომობს რა თქმა უნდა
საკუთარი ჯიბისათვის.
ბუმბერაზათ მოაქვს თავი,
მძიმეთ გამოიყურება,

არვის აქცევს ყურადღებას
დინჯათ დადის იბღურება.
რა აწუხებს, დრო ხელს უწყობს
და ნავარდობს მის ნებაზე,
შინ თუ გარედ შიშით კრთიან
ნოქრები მის ხსენებაზე.
ის ლოკულობს ლითონს ღმერთად,
არც უქმი სწამს და არც კვირა,
ბევრჯერ ვნახე „დესეტნიკმა“
მრისხანედ რომ დაუყვირა.
არხეინად კვირაობით,
რომ ვაქრობდა თაღლითობდა,
იმას წარბიც არ შეხრია,
გინებას არ თაკილობდა.
ამისათვის ვერას გასჭრის
მასთან სიტყვა და ყაყანი,
საჭიროა ეშმაკოჯან
მათრახი და მისი ჯანი.

კომისია.

დრამატიული საზოგადოების ერთ ერთ კრებაზე გამგეობამ გადასწყვიტა: 1915 წელს, შემოდგომაზე წარმოდგენების მართვა.

— მაგრამ, ბატონებო, წარმოსთქვა ერთმა გამგეობის წევრთაგანმა, წინ გველობება ერთი მეტად მნიშვნელოვანი კითხვა: სად გავმართოთ წარმოდგენები?.. ქართული თეატრის აშენებას ამ ზაფხულში ვერას გზით ვერ მოასწრებენ. აგრეთვე სახალხო სახლში უხერხულად მიმაჩნია წარმოდგენების მართვა, რადგან მართო ქართული სექციის იქიდან განდევნა არ გვეყოფა. ამიტომ საჭიროა თეატრისათვის შენობის დაქირავება და ჩემის აზრით ამ თავით რომ შეუდგეთ ძებნას, დარწმუნებული ვარ შემოდგომაზე ჩვენი საქმე კარგად წავა. ჩემივე აზრით საჭიროა საგანგებო კომისიის არჩევა, რომელსაც დაევალება ეს საქმე. კომისია ჩვენი მსახიობებისაგან უნდა შესდგეს, რადგან იგინი ძლიერ დახელოვნებულნი არიან პროვინციაში წარმოდგენებისათვის სადგომის დაქირავებაში.

ორატორმა გაათავა თავისი სიტყვა. გააჩაღეს არჩევნები და კამათის შემდეგ გამოაცხვეს კომისია, რომელშიაც მოჰყვენ: ვალერიან წუნია — გამორჩენილი დრამატურგი, რეჟისორი და უუგამოჩენილესი ბახუსისტი. შალვა დარდიანი — ბახუსისტი.

კუხა ზანზარიშვილი—გამლეტისტი. ალიოშა წრუ-
წუნია და ვასო განგაშიძე.

— ბიჭო, ვასო. მიმართა ვალერიანმა, სთხო-
ვე იქნებ ცოტაოდენი ფული მოგვეცენ სახარჯოდ.

— ეჰ, მოგცლია სალაპარაკოთ, ვალიკო-ჯან!
განა არ იცი, რომ ეხლა მაგათ დახლში თავგებს
სალიტერატურო დილა აქვთ გამართული?... შენ
ეს მითხარი: ჯიბეში გიქყავის რამე?

— ჰო, უხალთუნნიანი და გახვრეტილი, ერე-
კლეს ორ აბაზიანი.

— ბიჭოს, კაპიტალისტი ყოფილხარ! მე მო-
მაბარე, ძმაო, აქ ამოდენა ხალხი ტრიალებს და
არაფინ ამოგაცალოს ჯიბიდან.

— არა! მე თვითონ შევინახავ: პირში ჩავი-
დებ. პირიდან ხომ ვერაფერ ამომაცლის?

— აბა, ბატონებო, მიმართა თავმჯდომარემ
კომისიის წევრებს, თქვენ იცით, როგორ ენერგიუ-
ლათ იმუშავენთ... მშვიდობით ბრძანდებოდეთ! ნა-
ხვამდის!

— უფალო თავმჯდომარევე, მომითმინეთ: სი-
ტყუა მაქვს სათქმელლი, მიმართა თავმჯდომარეს
შალვა დარდიანმა.

— ბრძანეთ!

— ბატონო! კომისიის წევრები ვართ და კარ-
გი იქნებოდა, რომ ცოტა გროშები მოგეცათ.
თქვენც კარგათ იცით, რომ ათასნაირი სხვა და
სხვა ხარჯები გვექნება.

— როგორმე მოითმინეთ. ეხლა ფულს ვერ
მოგცემთ, ხმა მალა უპასუხა თავმჯდომარემ, შემ-
დგე კი, ჩუმიდ დასძინა: „შენ, როგორც ყველაზე
მეტიჩარას ცოტაოდენს მოგცემ. მერე კი, როდეს-
აც თეატრს ავაშენებთ, იმდენს ვეცდები, რომ
დასის „პრემიერად“ დავანიშნინებ შენს თავს.

შალვამ იგრძნო ფულის ჯიბეში ჩაგორიალება,
გაწითლდა (რასაკვირველი — მეტი სიამოვნებისაგან).
და ამხანაგებს მიუბრუნდა:

— მოვითმინოთ, ძმებო, და როდესაც თეატ-
რი აშენდება, მაშინ სულ ოქროებში ჩავგვავაქნ.

„ძმებმა“ ყურები ჩამოყარეს და დაღვრემილნი
გამოვიდნენ სასახლის ქუჩაზე. გზაზე შალვა დარ-
დიანმა ჯიბეში ხელი ჩაიყრა და თავმჯდომარის მო-
ცემული... ათ შაურნიანი ამოიღო... თავმჯდომარის
თვის არ შეუკურთხებია, მხოლოდ კი ერთი
ენერგიულათ გააფურთხა!

— ბიჭებო, წარმოსთქვა ზანზარიშვილმა,

ტრამვაის ფული მაინც მოეცათ! განა მთელი ქა-
ლაქი ფეხით უნდა შემოვიაროთ?

— მერე რა გვიშავს? უპასუხა დარდიანმა, მე
თუ მკიანხავთ, ფეხით სიარული უფრო სასარგებ-
ლოა.

— შენ რა გიშავს, წაიბუზღუნა წუნიათ,
შოგზაურობაში დაგეშლილი ხარ. გავიგე, რომ ქუს-
ლებზე ნალებიც გაკრავს თურმე.

— მერე რა რომ მაკრავს. გეხარბება?...
წუნია დაჩუმდა.

— ძმებო, წარმოსთქვა ალიოშა წრუწუნიათ,
ტრამვაის ფული ხომ არ გამოიმეტეს?! კეთილი!..
ჩვენც ხომ მოვალენი არა ვართ რომ ფეხსაცმელე-
ბი ტყვილა-უბრალოთ, ესე იგი სრულიად უფა-
სოთ, დავცვიოთო.

— არა ვართ!

— ავდგეთ ჩვენცა, ფეხსაცმელები გავიძროთ
და ფეხშიშველებმა ვიაროთ!

— საუცხოვო პროექტია.

— მაშ, თუ ასეა, არც პალტოებისა და სერ-
თუკების ჩასაცმელი ქირა მოუციათ, წარმოსთქვა
განგაშიძემ, მაშ ესენიც დავიხადოთ.

— დავიხადოთ, დავიხადოთ.

კომისიის წევრები სასახლის ქუჩის კუთხეში
გაჩერდნენ, მიიხედ-მოიხედეს და დარაჯი რომ ვერ-
სად შეაჩნის, საჩქაროდ გაიხადეს ფეხსაცმელები,
პალტოები, სერთუკები... შეჰკრეს, ჯოხებზე ჩამოჰ-
კიდეს, ჯოხები მხრებზე გაიდეს და გოლოვინის
პროსპექტს დაადგნენ.

— საბურთალოზე ერთი კაი შენობა ვიცი.
მივიდეთ, ვნახოთ, სთქვა წუნიათ.

— ვნახოთ, ვნახოთ!

დაღალულნი, დაქანცულნი მივიდნენ საბურთა-
ლოზე. დარდიანი თავის ნალებს ოდნავ-და მიაპა-
კუნებდა.

გზის პირზე ერთი ქოხი იდგა და წუნიათ სწო-
რედ იმას მიაშურა...

— ზაქრო, ჰაი, ზაქრო! შესძახა ქოხში,—გა-
რეთ გამაიხედე, კაცო, სტუმრები მიიღე.

ხანგრძლივი ლოდინის შემდეგ ქოხიდან გამო-
ვიდა წუნიას ნაცნობი, ჩიბუხიანი ბერი კაცი.

— ვინა ხართ, ან რა საქმეზე მოსულხართ?
შეეკითხა ის დაუპატივებელ სტუმრებს.

— ვალარ მიცანი, ზაქრო-ჯან? უთხრა წუნიათ
ალარ გახსოვს, მცხეთიდან რომ ფეხით მოვდიოდი
და დაღლილმა, ლამე შენ ქერ ქვეშ გავათიე?

— ჰოო!.. მახსოვს, მახსოვს.

— ეხლა კი გთხოვ მოგვაქირაო ერთი შენი შენობა, რომელიც მე ჩემს პირველ მოსვლის დროს დავათვალიერე.

— რომელი შენობა?

— აგერ, ის.

— რად გინდა, კაცო საქათმე? განა მექათმეობა დაიწყე?

— რად გვინდა და შიგ თეატრი უნდა მოვაწყოთ და წარმოდგენები ვმართოთ ხოლმე, ერთხმათ უპასუხეს კომისიის წევრებმა.

— მაშ, თქვენ აი... მეცირკეები ხართ, რაღა!

— ჰო! ჰო! არტისტები ვართ.

— არა, შეილოსა, მე საქათმეს ვერ მოგაქირავებთ, გადასწყვიტა ზაქარიამ.

— ეეჰ! ზაქრო-ჯან, რად იცი ხოლმე კაცის შეშინება!

— ბიჭო, მართალია, მა რა ჯანდაბაა, თქვენ რა კაცები ხართ, რომ საქათმე მოგაქირავოთ?

— ზაქრო, ძველი პურ-მარტილი ნუ გვაფიწყებთ! მოგვაქირავე! ფულსაც ბევრს მოგცემთ და ყველა წარმოდგენებზე უფასოდ შეგიშვებთ ხოლმე.

— იიმე! რას ჩამცივებხართ, კაცო! არა, არა, არა და არა!.. არ მოგაქირავებთ!.. აღარა მაქვს საქათმეი დამენგრა!..

— მაშ ის რა არის? აიგერ, სახლის უკან, შეეკითხა წრუწუნია და საქათმეზე მიუთითა.

— ისა... ის... საქათმე კი არ არის... სალორეა.

— გინდ სალორე იყოს, ვინა სჩივის, ოღონდ კი მოგვაქირავე!

— ვერა ძმაო, ვერ მოგაქირავებთ.

— გვაჩვენე მაინც! არ ვიქირავებთ, მხოლოდ გავსინჯავთ!

— თუ გეხალისებათ, გასინჯეთ, მაგრამ კიდევ გეტყვით, რომ ათას თუმანს რომ დამპირდეთ, მაიც ვერ მოგაქირავებთ.

— რა მშვენიერებაა, შესძახა ზანზარიშვილმა.

— ალიოშკა, როგორ ფიქრობ, რომელი არხიტექტორის აშენებული უნდა იყოს?

— არ ვიცი ვალიკო-ჯან!.. სტილი კი მშვენიერია!..

— რომ მოგვაქირავებდეს შენობას, ბუტბუტებდა ვალიკო, აქ, კარების წინ გავაშენებდით ბაღჩას, მარცხენა გვერდით თეატრს გვერდს და უმშვენიერებდით მაგარ სასმელებიან „კაფე-პარიჟით“... აბა, ეხლა შიგნით ვნახოთ. ამ სიტყვებით ვალიკომ თავი შეჰყო საქათმის პატარა კარებში.

— ჰაი, ქუა, ქუა, ქუა, მოისმა მისი ხმა საქათმიდან, აქ ქათმებიც ყოფილან... ძმებო მშვენიერი ღარბაზია... აი, იმ ქანდაკასთან სცენას გავაკეთებდით, ამ ქანდაკაზე— „გალიორკას“... ლოცვების ადგილიც კი არის.

დიდის გაჭივრებით წელამდის საქათმეში შეძვრა წუნია, კარებში ვერ ეტეოდა.. როდესაც გაათავა „ღარბაზის“ თვალიერება, უკან დაიხია, მაგრამ... ვაი ამ ყოფას ვერ გამოძვრა! ბევრი ეწვალა, ბევრი აფართხალა ფეხები, მაგრამ ამაოდ! ბოლოს შეეხვეწა ამხანაგებს.

— მიშველეთ! ფეხებში მომკიდეთ ხელი და გამომათრიეთ ამ დასაქცევ საქათმიდანო.

ჩაებლაუქენ ფეხებში, სწიეს, მაგრამ ვერ გამოაძვრინეს საქათმიდან. ბოლოს ისე ენერგიულად გამოსწიეს, რომ საქათმე საძირკველს მოსძვრა, მაგრამ ისე მაგრა ყოფილიყო შეკრული, რომ ერთი ნაფოტიც არ ჩამოემტვრა!..

მორთო ზაქრომ ყვირილი: აი, თქვე შენტაყისტებო, თქვე ყაჩაღებო! რა მიქენით ესა, რად გამოიხრეთ საქათმეო და კეტ მოლერებული დაედვენა მათ.

კომისიის წევრებმა მოჰკურცხლეს და მხოლოდ ტრამეის მეოხებით უშველეს თავს.

გოლოვინის პროსპექტზე რომ გამოვიდენ, კომისიის წევრები ვაგონიდან გადმოსხეს, რადგან ფულს არ იხდიდენ...

— საით წავიდეთ? შეეკითხა დარდიანი ვაღერაინს.

— ჰაელაბარში!

გაემგზავრენ ავლაბრისკენ...

ავლაბარში კომისია შეჩერდა ერთ პატარა თავლის წინ.

— კარგი შენობაა! წარმოსთქვა წუნია, — ძმობილო შენა ხარ ამ შენობის პატრონი? შეეკითხა იგი იქვე მდგომ ახმახ მეეტლეს.

— შე ვარ! რა გინდათ?

— შენი სასახლე გვინდა ვიქირავოთ.

— კეთილი!.. არ შეიძლება გავიგო თქვენი ვინაობა?

— ჩვენ... ე... ე... მეეტლები ვართ.

— მეეტლები? მერე წვერ-ულვაში რათა გაქვთ გაპარსული? ან ფეხშიშველა რათ დაიარებიო?

— ცხელა, ჩემო კეთილო!

— არა თქვენ კოჭებში გეტყობათ ვინცა

ქალაქ თფილისში

გამოდის ყოველ-კვირეული იუმორისტული გამოცემა

ეჭმაკის მათრასი

ჟურნალის სამხატვრო და სალიტერატურო მხარეს განაგებენ **ეჭმაკი და თაგუნა**,
ხოლო გამოცემის საქმეს ა. გ. ბუკია.

ჟურნალის ფასი 12 თვით 5 მ. ♦ 6 თვით 3 მ. ♦ 3 თვით 1 მ. 50 კ. ♦ თვით 50 კ.

„ეჭმაკის მათრასში“ დაიბეჭდება მხოლოდ იუმორისტული შინაარსის წერილები, ლექსები, მოთხრობები, ზღაპრები, არაკები, შარადები, გამოცანები, ნაკვესები და სხვა.

◆ ჟუნალში დაიბეჭდება საერთაშორისო ომის ილიუსტრაციები.

რედაქცია სთხოვს ყველა თანამშრომლებს, მასალები გამოგზავნონ

ამ ადრესით:

Тифлисъ *)

С. Р. Таварткиладзе.
Олгинская 6,
Почтов. ящ. № 96.

(ეჭმაკის მათრახისათვის)

*) ეს ადვილი კონვერტზე მარკისათვის არის დანიშნული და გულმავიწყებს მოვავიწყებთ, რომ
◆ უმარკო წერილებს რედაქცია არ დაიხსნის ◆

ოგის ილიუსტრაციები.

როგორ აგებენ მართულ ხლართს ღამით სანგრების გასწვრივ.

მოკავშირეთა ჯარის მთავარსარდალი გენერალი ჟაზეფ-ჟაკ-ცეზარ ჟოფრი და ინგლისელთა სარდალი ჯონ კიტჩენერი.

ნებანდართულია საშს. ცენზორ. სტამბა აშს. „შრომა“. რედაქტორ-გამომც. თ. ბოლქვაძე